

# Habitatges vells per a noves circumstàncies

Si com s'apunta a l'exposició "Rehabitar" —inaugurada recentment a Madrid— Espanya ha construït més habitatges en els últims anys que Alemanya, França i Itàlia juntes, i aquests no s'ajusten a la demanda, serà imprescindible adaptar-los a les noves circumstàncies. Tan sols manca enginy!

El grup Habitar de la UPC dóna suport a aquest argument i l'il·lustra amb xifres, anècdotes i imatges extretes de diaris, anuncis, propaganda institucional, dibuixos, fotografies i gravats.

L'exposició presenta els temes mitjançant el contrast, com a la pel·lícula *Mon oncle*, en què Jacques Tati compara dues formes de vida: la de la casa moderna en un entorn suburbà i la vida de barri o la casa dels veïns on viu el tiet.

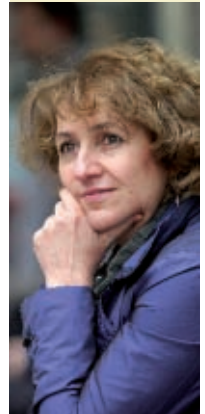
Una arquitectura flexible i adaptada als temps no significa necessàriament una arquitectura de parets mòbils i persianes robotitzades. Si apareixen noves situacions i aquestes són per definició imprevisibles, la manera d'intervenir o plantejar la casa contemporània ha de ser més genèrica i neutra. Sovint comencem a apropiarnos d'un lloc quan arribem a ser capaços de transgredir l'ús o l'orientació d'alguna de les seves estances, col·locant una cuina en un despatx o utilitzant la terrassa com a accés, per exemple.

A l'exposició, quatre enginyosos vídeos presenten situacions comunes —l'arribada de l'àvia o del xicot de la filla, la

necessitat de treballar a casa o de disposar d'un espai propi— que poden trobar solució incorporant una habitació satèl·lit, és a dir, una habitació no contigua, però vinculada a la casa. Aquesta proposta s'assaja en quatre polígons d'habitatges construïts entre els anys 1960 i 1980, que, paradoxalment, transformarà aquests barris satèl·lit en zones més complexes i centrals.

En sortir de l'exposició ens assalten algunes preguntes: és necessari enderrocar tants envans i canviar de banys i cuines per adaptar un habitatge convencional de l'Eixample a un nou ús? És necessari tenir una gran sala d'estar i unes habitacions minúscules quan a la casa s'hi fan múltiples activitats que necessiten aïllament i que, sovint, són incompatibles? Provar les coses és, sovint, una manera hàbil de comprovar si funcionen. Aquest treball sintonitza, d'una banda, amb la mirada minuciosa, exquisida, de Georges Pérec a *La vie mode d'emploi*, en què descriu la vida, els espais i els utensilis dels habitants d'un *immeuble d'habitation*. D'altra banda, les seves propostes aspiren a posar sobre la taula les millors aportacions de l'arquitectura domèstica del segle XX.

La mirada que projecta el grup Habitar sobre les cases és intel·ligent i aguda: "Plantejar la casa del futur és, senzillament, pensar en el futur de les nostres cases."



**MARIA RUBERT**  
Professora del  
Departament  
d'Urbanisme  
i Ordenació  
del Territori

**CONTACTE**

**NOM** Maria Rubert  
**E-MAIL** maria.rubert@upc.edu